

חלום?

לפני זמן מה היה לי חלום מוזר. אולי זה לא היה חלום.

באותו בוקר קמתי כרגיל. ירדתי למטבח. שם כבר חיכתה לי אשתי, לבושה בסארונג פרחוני שהלם אותה מאד, עם ארוחת בוקר מוכנה. שאלתי אותה אם כבר מצאה את טבעת הנישואין שאבדה לי. היא אמרה שעדיין לא מצאה אותה, אך היא תחפש במשך היום ביתר יסודיות. היא ביקשה שאוודא כי בננו בן השלוש כבר לבוש. מאז שלמד להתלבש בעצמו הוא לא מוכן לקבל כל עזרה, אך לפעמים אינו מצליח כפי שהיה רוצה. לאחר מכן שאלה אם אוכל להשאיר לה את המכוננית למשך היום. היו לה כמה סידורים דחופים, והרכב יכול היה להקל עליה. לא הייתה לי כל פעילות מתוכננת מחוץ למשרד, כך שהסכמתי.

ניגשתי לטלפון להזמין מונית. היה זה טלפון בסגנון עתיק. מיד לאחר שהרמתי את השפופרת שמעתי את המרכזנית. ביקשתי ממנה לקשר אותי עם תחנת מוניות קרובה. אחרי דקות ספורות הגיעה המונית. בינתיים התעורר גם בני בן השנה. נשקתי לאשתי ולבניי ונסעתי למשרד. המונית נראתה לי מיושנת למדיי, אך כך גם נראו כלי הרכב האחרים בכביש. לא הצלחתי להזכר במראה המכוננית שלי באותו רגע.

במשרד חיכתה לי המזכירה. גם היא לבשה סארונג פרחוני, אך עליה הוא לא נראה כה יפה. היא זיכתה אותי בחיוך ומסרה לי את סדר היום המתוכנן. בצהריים יצאתי עם אחד הלקוחות הגדולים שלנו לארוחה במסעדה סמוכה. בסיום הארוחה החל לרדת גשם. חזרנו למשרד בריקשה שחיכתה ליד המסעדה. תמיד אפשר למצוא ריקשות במקומות כאלה, במיוחד בימים גשומים.

אחר הצהרים קיבלתי שיחה מהשגרירות הצרפתית. הפקיד הבכיר שאל אם אוכל לפגוש את הוד-מעלתו השגריר לשיחה בנושא חשוב. הסכמתי לפגישה וביקשתי מהמזכירה לסכם את הפרטים. מזכירתי קבעה לנו פגישה ליום המחרת לצהריים. היא יודעת שאני מעדיף לנהל שיחות כאלה באופן נינוח. לפנות ערב חזרתי הביתה. ביליתי עוד כשעה עם הילדים לפני שעזרתי לאשתי לרחוץ אותם ולהשכיבם לישון. אשתי בישרה לי בשמחה כי מצאה את הטבעת האבודה בתוך ארגז המצעים.

נזכרתי שעזרתי להחליף בין מצעי החורף והקיץ לפני כמה ימים ורק אחרי כן גיליתי את אבדן הטבעת. מיהרתי להחזיר את הטבעת למקומה על אצבעי, ואחזתי בידי את ידה של אשתי, כשעל אצבעה הטבעת התואמת. הטבעות שלנו עשויות זהב, חלקות לגמרי ובצידן חרוט בספרות עדינות ביותר תאריך הנישואין שלנו.

לא הלכנו לישון מיד. ביליתי עוד עם אשתי באופן שאהוב עלינו ביותר. קצת לפני שנרדמנו לחשה אשתי באוזני כי היא מקווה שהפעם תהיה זו בת.

למחרת בבוקר קמתי כרגיל. אמא כבר הייתה במטבח עם שקית הסנדוויצים המוכנה לבית הספר. היא התכופפה כדי שאוכל לתת לה נשיקת בוקר טוב ואז חיבקה אותי. אני אוהב מאד את החיבוקים שלה, אבל רק כשאחרים לא רואים. אבא אמר לי רק שאני גדל מיום ליום, ליטף את שיערי ומיהר לצאת לעבודה. חבר לכתה צלצל לטלפון הנייד שלי וקבע להיפגש איתי ליד שער בית הספר.

בית הספר אינו רחוק מהבית. אני נוהג ללכת תמיד ברגל. באמצע הדרך נזכרתי: אתמול קבעתי פגישה להיום עם השגריר הצרפתי! לא ייתכן! הרי אני בסך הכל ילד בן עשר. זה בטח היה רק חלום. הרמתי את ידי כדי להזיז מהמצח קווצת שיער. משהו הבריק לי על האצבע. הסתכלתי שוב. הייתה זו טבעת זהב חלקה עם חריטה עדינה מאד ובה תאריך יום נישואיי – בדיוק לפני חמישים שנה.